

PROZA

Brane Mozetič

Passion

(odlomki)

1.

Komaj sem čakal noči. Ves dan je bil brezzvezen, premetaval sem se po postelji, si nosil hrano, prižigal radio, preklapljal, ugašal TV. Od časa do časa je zvonil telefon, nagnusni tipi, ki niso vedeli, kaj bi s sabo, nobene konkretne ideje. Toliko, da so klicali in čakali, da jim kaj navržem, jih spravim ven, celo povabim, da bi nakladali, nakladali. Mogoče bi šli kar v posteljo, ampak ni se mi dalo, da bi pospravljaval kozarce, piškote, da bi se umil, oblekel, da bi se trudil z njimi. Morala je priti noč.

Bil sem skoraj prvi med bučnimi zvočniki. To je bil pravi počitek. Čisto nemo-goče, da bi se mi po glavi podile nore skrbi, misli, še želje komaj. Ves ta hrup in luči so bile povsem dovolj. Hodil sem po prostorih, se nasmihal obrazom, figuram, ki so postavale ob stenah, ali se zaganjal med tiste, ki so migale, se vrtele, silovito iskale ravnotežje.

Ni mi bilo do tega, da bi se zagledal v postavnega plesalca, spremljal njegove gibe, brskal pod njegovimi oblaci ali se utapljal v njegovih očeh. Ali da bi izsledil drugega, poplesoval z njim, ga od časa do časa pogledal, se ga nehote dotaknil, mu sledil do šanka, kakšno rekel, izmenjal par vprašanj, da bi končno obtičal s cmokom v grlu, ker ne bi več znal naprej, kako mu vendar reči, da mi je všeč, da bi ga rad zgrabil, povlekel cunje z njega, da bi bil rad z njim eno noč, dve noči, več noči, če samo ne bi govoril.

Slabo mi je bilo od vseh teh fac, ki so kar boljščale in se niso premaknile, ki so blebetale, se graciozno pomikale, se nastavljale po sekretih, si ogledovale kurce, zardevale, se zapirale v kabine in še stokale nenaravno. Seveda, iskal sem prvo žrtev. Hotel sem narediti obračun, da se sčistim, da si nabere novih moči.

Prvi je bil mali ekstravagantnejš, verjetno si je vselej želel postati nekaj velikega, pa je le služil. In mogoče je tudi mene spoznal zato. Nekje na drugem koncu je možato hodil sem ter tja poba s pivom, mogoče nekakšen letalec, ki se je moral vselej napiti, da je prišel v to klet. Dal sem jima čas, saj se mi je zdelo boljše, da se spočijem v udarcih na ušesa, da se spotim v pregibanju telesa in da se obenem eden ali drug izrabi v svojem upanju, da se mu bo vendarle nekaj zgodilo. Letalec je bil vse bolj majav in nekemu možakarju je bilo v pravo veselje, da ga je lahko podpiral, mu držal flašo ter se povsem možato držal. Seveda bi ga želel nataktniti, celo oba, ampak verjetnejša varianta se mi je zazdel ekstravagantnejš, ki je ves usnjen krilil po plesišču. Zdi se mi, da sva se oplazila v plesu. Se pravi, v nekakšni množici sva plesala, seveda sem ga opazil in mu bil vedno bliže. Pojma nimam, zakaj se mi je zdel pravi. Mogoče zaradi svetlih las ali odsotne držbe, kot da nikogar ne vidi, kot da si nikogar ne želi. Netelesen, čeprav zasvojen z glasbo. In potem besede, te me vedno vržejo po tleh, že glas, ali kar govore. Nekakšen jezik, ki mi je tuj, ogaben. Babica je vselej govorila, da bi rada hitro umrla, da bi kar zaspala, čez noč. Mislil sem na to, ko sem ga gledal, in kako se je pred meseci peljal k meni, da prespi.

Kako se je kar oblečen vrgel v posteljo, govoril, da bi rad samo spal, pa se pustil sleči, pustil je vse, samo poljubljal se ni. In kako je potem skoraj jokal, kako pocukrano, ker ima menda prijatelja in si tega ne sme privoščiti in bi zdaj kar šel, in je kasneje spet prišel pa se spet pustil, dokler se ni spraznil, pa spet jokal, pa spet... Ne bom tako lahko umrl, videl sem dosti slik, poslušal sem cele ure Ulricha, ko mi je opisoval mesece, dni, ure propadanja. Nekaj vlažnega je bilo v vsej njegovi zgodbi o strastni ljubezni, pa ni bila barjanska megla, ne romantična jutranja rosa pod dvema golima telesoma. Kot spolzka pot.

Plesalec je prihajal in odhajal, kaj vprašal, pustil sem si kupiti pijačo in še vedno čakal. Tja proti jutru me je vseeno prosil, če lahko prespi pri meni. Seveda, rekel sem mu, da še ne vem, ter se napotil na lov med prikazni. Da bi stopicljaj za mano, se spraševal, grizel. Ali je bil sploh zmožen česa takega, kaj ni bilo življenje bolj preprosto. Seveda me je čakal, čisto do konca, da sem mu pomignil, in sva šla, počasi, kot da se mi ne mudi, ko so udarjali njegovi škornji, rahlo pokalo usnje. Za vrati sem takoj začel, nisem pustil, da se sezuje, sleče, upira. Sploh se ni. Porinil sem ga proti postelji, in če bi hotel, bi me gotovo lahko odrinil, me počil, pa mu je bilo prav, prav, kljub nekemu prijatelju, in nisem spraševal in nisem čakal.

Zgrabil sem ga za glavo, mu jezik potisnil globoko v usta in z rokami stiskal usnje, kožo pod njim. Mudilo se mi je, moral sem hiteti, še preden se zave, še preden ima čas za tvevanje neumnosti, sem mu moral potegniti hlače dol, ga položiti na rob postelje ter priti vanj, pa naj stiska zobe, kolikor hoče. Ujel se je v tempo in prav hitro sem čutil, da mu prihaja. Ali je smrt taka? Ko te vse boli, da je za znoret, ko komaj dihaš, ko si želiš samo, da bi bilo vsega konec, tudi za ceno, da se nikoli več ne zbudiš, ne zaveš, da nikoli več ne vidiš, vohaš, čutiš, misliš, nič, nič. Ali sem mu dajal tako smrt ali je bila že v njem? Hotel sem ta obračun. Močno sem ga grabil za usnjeno jakno, vsa je bila že povlečena dol, hlače pod kolena so bile vse mokre, butal sem vanj, on pa je stokal, da mi je šlo na bruhanje.

Ves ta drek o spanju, prijatelju, nepoljubljanju, vse te verižice, vsa igrarija, ko je šlo vendar za vprašanje obstoja. Spustil sem vanj to seme in tako obležal, dolgo, utrujen, dobro, da me ni videl v obraz, moral sem biti grozen. Še vedno sem grizel usnje, da ne bi kričal. V glavi se mi je delal ogromen prepad, v katerega sem letel. In potem ne bom več mogel pomisliti nase... bila je ena sama groza. Ali se je ona spraševala, kaj bo potem? Ali je bilo že prepozno, ko je bila bolečina prehuda, telo odveč, razpadlo. Kako hitro bo to šlo? Ali bom čez pol leta še lahko hodil, ali bom še lahko seksual, ali si bom upal v bar?

Čutil sem, da mu nekaj mezi po stegnih, odhaja. Vstal sem in se šel umiti. On je kar slonel na postelji. Sklonil sem se mu do ušes ter mu zašepetal, naj se uleže. Ali mi je bil zdaj drug človek? Mogoče zaznamovan? Stisnil sem vse to njegovo usnje k sebi in molčal in upal, molil, da bo tudi on molčal.

2.

Pokličesh enkrat na vsake pol leta. Tedaj, le kje pa si, in, kako pa si, že kar naprej te iščem. Ah, kar ne morem te pozabit. Ti si moja edina zvezda. Vedno se spomnim nate.

Mogoče bi mi moralo biti prijetno poslušati, ne vem. Včasih se počutim, kot da bi se delal norca iz mene. Takrat mi je še kaj bilo, ampak preresno sem jemal. Nisem razumel, da moraš frčati, da moraš iskati, da nujno ne smeš nikogar najti, ker bi te to ogrozilo. Mogoče tvoje iskanje. Pa vendar rabiš neko daljno zvezdico, ki se ti posveti enkrat na pol leta. Lahko, da hočeš še kaj več, saj veš, tisto stiskanje po postelji, da bi ležal razkrcenih nog in sprejemal. Za eno noč, ker drugače ne bi bilo več zanimivo, ne bi mogel idealizirati, zvezdica bi ugasnila. Kako si prišel – skozi nesrečo, seveda. To je že tako ena tvojih najvažnejših drž. Zakaj je bil tisti tretji nesrečen primer – verjetno še sam ne veš. Ali si takega naredil, da je bila pač nesreča tu. In tako v nesreči si ležal poleg mene, mogoče si celo hlipal. Moral sem te božati po laseh, ko si bil tako blizu mene. Kar stisnil si se zraven, tako velik fant in tako nesrečen. Ranljiva duša. Pustil si, da sem se z roko začel sprehajati po tebi in ne vem, ali si kaj vzdihoval, ali od ugodja, ali od nesreče. Kaj nisi ponavljal, ne, raje ne bi, samo spiva tako, pa se ti je kurac v hlačah dvigoval, mišice napenjale, da si se me začel tudi malce dotikati. Presenetil me je tvoj debeli in velik ud, zavrtle so se moje predstave, kako ga zadiraš vame, prav do konca, ti, nebogljen fantič svetlih las, kar tako nesrečen. Jemal sem ga v usta in tvoje močno telo me je spodbujalo, tvoja pasivnost mi je govorila, šepetala, naj pridem. Takrat sem kar porival vate, mogoče malce zadržano, ker nisem razumel, ali bi rad še bolj, ali je treba več.

Tudi nisem vedel, kaj bi sicer s tabo. Na neki način si bil nežen, še bolj pa pravzaprav prepuščen, prepuščen vsemu. Ne verjamem, da je bil najin spoj kaj nevaren, ali pač. Vse prevečkrat si bil nesrečen, vse prevečkrat si iskal zvezdice, bežal, se prepuščal. Pa to je bilo treba izluščiti iz tvojega govorjenja, ker si zgodnice ovijal, zavijal, previjal v nebeški prah in nisem nikoli razumel, kaj se je pravzaprav doga-

jalo. Dogajalo se je tisto, kar se je vedno, čisto običajno, kot za vsakimi vrati, v vsaki postelji.

Tokrat čakam, da me spet pokličeš. Čeprav se to kot vedno zgodi ob najmanj primernem času, ti takoj rečem, da bi te rad videl, da je nujno in sploh. Zmeniva se v mestu, poslušam tvoje štorije, ti naročam pijačo, še sam kaj potarnam, ti mogoče kdaj pa kdaj pogledam pregloboko v oči – kaj bo vžgalo, otožno, navihano, poželjivo ali veselo? Hočem te spremiti do doma, prihaja ti na misel, kam vse bi še šla, in tu bi srečala tega, tam onega, jaz pa trmoglavim, da ti moram še nakaj pokazat, da greva k meni, ker imam celo nekaj pijače in zunaj je mrz in ura je pozna, pa čeprav zjutraj delaš, pa čeprav mi ves čas govoriš o nekem črnolascu, ki te tako obvladuje s svojo postavo, z nastopom, da bi ga najraje poklical, se mu vdal, doživel noč z njim, ker je to vredno, ker drugače ne gre, ker te to muči, praviš. Kljub vsemu te zvlečem do svojega vina, da se ti pogled megli in ponavljaš, kako je pozno, kako je bilo nekoč lepo, kako sem bil prijazen do tebe, kako me še vedno ljubiš, kako bi bil rad z menoj, kako bi skupaj delala, kako... Kot da ti gre kar na jok, in če rečem, da še ni vse izgubljeno, jecljaš, izgubljeno je, izgubljeno, ti me več ne maraš, ti si zdaj drugje, nimaš časa zame... Stopim k tebi in vzamem tvojo glavo med dlani, tako nad tabo, da se sklonim in ti brez besed porinem jezik v usta. Medtem ti že slačim pulover in srajco, grabim ti po glavi, po rokah, odpenjam pas, dvignem te in povlečem za sabo. Kar zvrnem se nate, da obležiš, še vedno obračaš glavo, jaz pa ti slačim hlače, dokler nisi gol pod menoj. Tako v srajci in v kavbojkah ti sedem prek prsi, si odpnem zadrgo, izvlečem kurca, malo dvignem tvojo glavo in ti ga potiskam v usta. Skušam se vživeti v vlogo posiljevalca, skušam biti čim manj nežen, skušam biti tvoj vladar, gospodar, ker se mi je vedno zdelo, da je to tisto, kar rabiš. Še kar vzdihuješ, se dušiš in vendar se prav nič ne upiraš. Z roko ti sežem med noge, prek trdega kurca in jajc, s prsti prijemljam po riti, enega še zarivam v luknjo, pritiskam. Dvignem se, ti razprem noge in te mažem s sluzasto snovjo, masiram, vtikam prst, dolgo časa, da se vse bolj napenjaš in me že vlečeš nase, grabiš za mojim kurcem, da ga končno le potisnem vate. Butam vate, razmišljam, da mora to trajati, da mora biti vse siloviteje, da se moram raztresti, da mi ne pride prekmalu, da se spet ne utrudim, da zmorem vso to nalogo, ki si mi jo zaupal. Vročča, že vsa znojna, se v silni ihti udarjava po postelji, dolgo, vse bolj utrujena, dokler ti ne pride, dokler mi ne pride.

Prežeta obleživa, mogoče sva si skoraj tuja, ampak jaz sem se odločil, da ti bom zadal še težje breme. Ne samo, da sem vstavil seme vate, dal ti bom tudi vedenje. Ker si mi vseeno všeč, ker si se tako trudil dokazati, da me rabiš, ker si tako prikladen, da te obdržim razprtega pod sabo, do konca, do konca...

Ne vem, kako naj začnem. Katere besede naj uporabim. Kako naj se izgovorim, opravičim, ali naj raje napadam. Po dihanju čutim, da že spiš. Tvoje noge so težke in s težavo se rešim objema. Stopim po cigareto, vse, kar imam na sebi, je vlažno, sluzasto. Slečem se, da me zebe, pred očmi mi migota moje kužno seme v tebi, ki bo ali ne bo opravilo svojega namena. Kakšen je pravzaprav moj namen? Maščevati se vsem zaradi tistega pravega, ali enostavno sebi dokazovati svojo moč, ali radostiti se, ker ne bom sam? Zakaj bi ti povedal?

Da te priklenem nase ali da boš sejal seme smrti? Kako čutim svojo smrt, ali mi je blizu, ali jo ljubim in bi jo rad delil, ali je kazen, ali slučaj, ali se vse konča, ko me ni, ali te rabim? Ali te posilim, da boš z mano, da boš živel hitreje, delal hitreje, da se boš ožel vame? Ali da te bom lahko sprejel vase, da ne boš več ležal, pa bom vendar tvoj gospodar, tvojega življenja, tvoje smrti?

Ko se zbudim, si še vedno negiben, na trebuhu, odkrijem odejo in gledam tvoje telo. Rahlo, da se ne zbudiš, grem po njem, da si te spet želim, ali šele zdaj zares. Ležem nate, nežno te poljubljam po hrbtu, vidim, da imaš oči odprte, mimogrede zdrsnem vate ter se počasi prepuščam polzenju, odkrivanju tvoje notranjosti, čeprav sprva stiskaš zobe in potem globlje dihaš. Tako gre do konca. Ko obležim, kako to, da se nič ne bojiš, ker nisi rekel, da ne, ker se nisi umaknil, ker nisi omenjal smrti. Ali tako zaupaš, in komu sploh lahko zaupaš, kako, kot da bi jaz kaj vedel. Ali se tako rad igraš, se prepuščáš usodi, kaj se ne da spustiti tistega občutka, ko brizgne sperma vate, ko se ti cedi v usta, ko jo ližeš, ko te kdo napolni... Kako veš, da v meni ni smrti, da ti je nisem ravno podaril, kot največji užitek, hiter razpad, zgnetenost v nekaj let? Si tiho, ti ne dam do besede? Ali nisi mogoče ti sel smrti in si me že zdavnaj zaznamoval, da bi si sklatil zvezdico, da bi mi uničil delo, veselje, zdravje, ali kar tako, ker na to sploh nisi mislil, iz užitka, iz enega tesnega stika, ko si se razprl, ko si želel... Zdaj se sliši tista grenkoba, čutim obup v svojem glasu, vidim njegove oči, kako se razpirajo, medtem ko moj ud še vedno počiva v njem. Prilepljen sem ob kožo, telo, ki se bo sušilo, ki bo prah, in te oči bodo še vedno boljščale, še potem, ko bodo že mrtve... Ko bi večkrat poklical, ko bi se večkrat spomnil name, bi vedel, da sem bil bolan, da so mi dva tedna zbijali vročino in mi povedali, da sem kužen, da bom umrl prej kot moji bivši sošolci, verjetno prej kot stari, mogoče prej, kot sem si mislil. Vedel bi, da je nekaj narobe. In da je mogoče tudi s tabo nekaj narobe ali da bo zdaj, ko sem v tebi, ali da bo šele zdaj prav, ker bova povezana, ker bova skupaj in bo moja smrt tudi tvoja in...

Ali si se zbudil, kot da se je nekaj premaknilo, si zaprl oči? Kaj misliš? Zdaj sem tiho in te gledam, počasi te zapustim, kot da bi se čutil krivega, zvalim se s tebe, se pokrijem, da čakam, čakam, tudi ko že vstaneš, mogoče zbeگان, po stegnu ti polzi sluz in seme, oblačiš se, čakam, tudi ko nekaj pobiraš, zapreš vrata za sabo in te ni več.

Vem, izčrpan sem, komaj sem uspel, ta vloga gospodarja, vnil se boš, mogoče že danes, jutri, breme bo pretežko.

3.

Nino je bil težji primer. Že dolgo ga nisem ne videl ne slišal. Gibal se je v nekih, meni povsem neznanih in dokaj skritih krogih. Člani so ustvarili nekakšno ložo, zdaj so se dobivali pri enem zdaj pri drugem in se spuščali v vse mogoče igrice. Če je prišlo do zapleta, so koga odstranili. Od časa do časa se je slišalo, da je bil eden okraden, spet drug zaklan, neznani pijanec je zmrznil, enega je priprla

policija, eden se je izgubil v tujini. Vse mogoče se je vrtelo okoli, od privatnikov, direktorjev do pravih klošarjev. Skrivna prihajanja in odhajanja, nešteto spletk, tihih telefonskih klicev, anonimnih groženj, predrtih gum. To je njega zabavalo in venomer se je počutil gospodar položaja. Če ne, je bil užaljen, kujav, popadljiv. Poklical sem starejšega znanca ter mu začel obljubljeni nenavaden seks, mlado meso, obupno strastnost, dolgega kurca, kar mi je že padlo na misel. Vedel sem za njegove skrite želje, za vse pripomočke, ki jih je hranil v omari. Zmenila sva se že dopoldne, pobrala bič, lisice, jermene, črnega kurca v škatli in se odpravila k Ninu domov. Zdelo se mi je, da je v glavnem ob tem času doma ter čaka stranke. Dolgo sva stala pred vrati. Mislil sem, kako sladek zna biti, čisto zaljubljen, in vse tiste besede, ki mi jih je šepetal, znal je doseči svoje. Potem me je nenadoma spravil na kolena, ga potegnil iz hlač in mi z njim mahal po obrazu. Ukleščil me je, potisnil ob zid, me držal za lase, mi ga tlačil v usta, porival ven in not, da mi je glava tolkla ob steno, da mi je šlo vse bolj na bruhanje in bi ga ugriznil, če me ne bi bilo tako zelo strah. Ni mu prišlo v usta, nalašč ga je potegnil ven, da mi je špricnilo po obrazu, in me je še dolgo mazal sem ter tja. Dokler ni popustil prijema, se sklonil k meni, rekel: »Vidiš, kako si priden. To rabiš, ti požrešnež. Si zdaj zadovoljen? No, zdaj se pa še ti zdrkaj. Pa da ne bo dolgo trajalo!« Verjetno sem ga strašno sovražil ali pa me je bilo sram, da mu vse to pustim. Vrata so se končno odprla. Izbuljil je oči, nekam tečno vprašal, kaj pa bi rad. »Kar tako, oglasil sem se, bila sva tu blizu. To je moj prijatelj, ki bi rad v nekaj investiral. Mislil sem...« To ga je zanimalo, vedno ga je zanimal denar. Mogoče samo to in pa poniževanje, ali boljše vladanje. »Sicer nekoga pričakujem, ampak kar sedita. Kako si kaj ti? Še vse po starem, ah, ti navihaneč? Bosta kavico, takoj bo.« Seveda je opazil uglašen videz mojega znanca, poslovno obleko, poslovni kovček, zlato uro, prstane, odlične cigarete... »Jaz bi moral še nekam skočit, dve ulici naprej. Ampak čez pol ure sem lahko že nazaj. Vidva se kar zmenita, posli mi nič ne gredo.« »No, sicer nekoga čakam, saj veš, biznis, ampak bom že kako, lahko mu napišem listek, naj pride jutri, ti boš pa itak samo potrkal, da bom vedel.« Zmuznil sem se na ulico, zavil okoli bloka malo dlje ter sedel na prvo klopec. Težko sem si predstavljal, kako je zdaj pri njem. Ali le govoričita ali sta se takoj spravila na posel. Moj znanec je moral biti gotovo navdušen, saj navadno ni prišel do takih fantov na tako lahek način. Moral je biti previden, nikoli se ne ve, kaj pripelješ domov. Pa tudi izkušnje so storile svoje. Nino pa se je gotovo oblizoval, ponujal svoje telo in ves čas razmišljal, kako bi stvar obrnil, kaj vse bi se dalo izvleči iz starega. Pustil sem jima ta romantični del in čez pol ure potrkal. Iz torbe sem potegnil vino, ga podal nedolžnemu Ninu: »No, bomo zapili novo kupčijo? Saj me ne zanima, kaj sta sklenila, samo da sta zadovoljna.«

Sedaj je bilo treba uresničiti načrt. Vse nakladanje je prehajalo v opolzke vode. Preselili smo se na Ninovo posteljo, ta se je stiskal k staremu, jaz pa sem oba nalival z vinom. Stari je začel praviti vice, Nino se je zvijal od smeha, ga trepljal po nogi. »Veš, stari ima rad trde prijeme«, sem mu namignil. Zdjaj je vstal in se staremu usedel štoparamo. »Ali ga kaj čutiš, tu za vratom, a?« Stari se je režal ter začel kar naprej ponavljat: Ti žverca mala. »A bi ga, a bi ga?« je tulil Nino. Spet je vstal, plesal po postelji, se zviral, si začel odpenjati hlače, stari pa je grabil za njim. »Proč,

s temi svojimi umazanimi prsti, te smrdljive tace, stran!« Zgrabil ga je za glavo in mu pod nos pomolil svojega lulka, čisto mehkega. »Daj, ti ga pa sleci, podriva ga,« mi je zaklical, kot da bi bili na bojnem polju. Skočil sem in začel vleči cunje s starega, medtem ko je ta oblizoval in goltal Ninovega kurca. Videlo se je, da mu vstaja, bolj ko je grabil po pleši in jo potiskal k svojemu trebuhu. »Zveživa ga,« je rekel, skočil s postelje, se stegnil podnjo ter privlekel ven nekakšne zapacane vrvi. »Ne, moj kovček«, je zastokal znanec in pokazal proti mizi. Seveda, tam je bilo vse. Stopil sem ponj, ga odprl, da je Nino ostrmel. Kot nor je zgrabil lisice, že je vklenil starčeve noge, ga potegnil na tla, da je udarilo, mu vklenil še roke na hrbtu, zgrabil jermene ter ga začel tolči. »Na, ti umazana svinja, na, tako te bom nategnil, kot še nihče.« Slekkel sem se in mu pomagal, z eno roko sem starega tolkel po riti, z drugo pa sem začel drkati Nina. Vse bolj je udrihal, sopel, ni več sledil, režal sem se in čakal trenutek, ko da nogi toliko skupaj, da mu zaskočim okove. Tedaj sem mu ga malo spustil, da mu ne pride, mu objel gležnje z železom, ga podrl na tla, se zvalil nanj ter se še vedno režal. Jezik sem mu potisnil v usta, se prižemal obenj, obenem pa staremu osvobodil roke. »Kaj ko bi zamenjali vloge?« sem zakričal. Z Nina, ki je začel opletati, sem potegnil srajco, stari pa ga je že izdatno fafal. Nino je bil spet pred vrhuncem. Ali je bilo prav, kar sem delal? Ali sem mu vračal ali pa je pravzaprav še bolj užival? Ali sem jaz užival? Vse se mi je gabilo, rad bi čim prej odšel, zapustil to sobo, to ulico, pozabil. S starim sva ga obrnila na bok ter mu zvezala roke, glavo, prek prsi, prek stegen, čisto sva ga povezala v njegove umazane vrvi. Znanec se je prisestal na njegovega kurca in stiskal vrvi. Vzel sem vazelin, ga razmazal po Ninovi riti, le nekako prodril vanj, ga grabil za glavo in fukal. Ne vem, komu je prej prišlo, Ninu ali meni. Obležali smo tako, stari je imel še vedno kurca v ustih. Ne vem, zakaj Nino sploh ni nič kričal, ne prej, ne zdaj, bil je tiho, kot da bi spal. Z znancem sva vstala, se oblekla, pospravila stvari v kovček, nazadnje razvezala par vozlov, zaprla vrata za seboj, se spustila po ulici, nisva govorila, na avtobusu sva bila tiho, šele ko sva se razšla, je rekel: »Bilo je dobro.«